

Internationale Mis, Lourdes, Pius X, 29 april 2026

Het Evangelie van deze viering is een gebed van Jezus tot Zijn Vader:

“Ik prijs U, Vader.”

Zo begint Hij. Dit is een klassieke Joodse gebedsformule, maar Jezus gebruikt wel het Aramese woord voor Vader, ‘Abba’, dat innigheid, vertrouwelijkheid en intimiteit uitdrukt. Let op: Jezus bidt de Vader niet om Hem iets te vragen of om een verzoek in te willigen. Hij aanbidt en looft Zijn Vader. Dat is de fundamentele en hoogste vorm van bidden. Dat is niet het smeekgebed om iets te verkrijgen.

Soms wordt gelovige christenen wel gevraagd: ‘Als je bidt, wat vraag je dan allemaal aan God?’ Mensen die cynisch zijn, vragen wel: ‘En krijg je dan ook wat, als je ergens om bidt?’ Natuurlijk vragen wij christenen om zaken voor onszelf en anderen. Dat doen we hier op de voorspraak van Onze Lieve Vrouw van Lourdes. En die gebeden worden zeker verhoord, dan weer letterlijk, dan weer zoals God het het beste voor ons acht. Maar het is niet zo dat we alleen naar de kerk komen om iets aan God te vragen. Wij komen op de eerste plaats om Hem te aanbidden en te loven.

Dat zien we ook bij de verschijningen van Maria aan Bernadette hier in Lourdes, waarbij beiden de rozenkrans bidden en daarin God aanschouwen en aanbidden.

Aanbidding en lofprijzing zijn de hoogste vormen van gebed. En het is zo’n gebed dat Jezus in het Evangelie uitspreekt:

“Ik prijs U, Vader.”

En Hij nodigt ons uit om ons in dit gebed bij Hem aan te sluiten. Zo neemt Jezus ons mee naar de mooiste ontmoeting die we in dit leven kunnen hebben. En dat is de ontmoeting met God, die alleen in en door Jezus mogelijk is:

“Niemand kent de Vader tenzij de Zoon en hij aan wie de Zoon het wil openbaren.”

God loven en aanbidden vergt een bijzondere houding, namelijk die van nederigheid en deemoed. Jezus zegt tegen Zijn Vader:

“Ik prijs U ... omdat Gij deze dingen verborgen hebt gehouden voor wijzen en verstandigen, maar ze hebt geopenbaard aan kinderen.”

Wat bedoelt Hij daarmee? Dat gelovigen en biddende mensen een lager IQ hebben? Zijn hoger opgeleiden er dan niet voor in de wieg gelegd? Dat lijkt geen compliment aan het adres van de gelovigen en weinig bemoedigend voor de hoger opgeleiden, omdat het geloof dan voor hen niet lijkt te zijn weggelegd. Echter, dit kan Jezus niet bedoelen. Om te beginnen: een kind kan heel intelligent zijn. En de meesten van het groeiend aantal jonge bekeerlingen in onze parochies is hoger opgeleid.

Jezus bedoelt hier met ‘wijzen en verstandigen’: ‘mensen die zichzelf voor wijs houden en menen verstandig te zijn’. Kortom, Hij bedoelt hiermee de hoogmoedige mens die vol is van zichzelf en denkt dat hij op eigen kracht zichzelf wel redt. Deze mensen zijn er in alle tijden. Dat waren in Jezus’ tijd de Farizeeën. In onze tijd is dat de hedendaagse hyper-individualist, die zichzelf tot middelpunt van alles maakt, en geen boodschap heeft aan een samenleving, aan een gemeenschap van gelovigen zoals de Kerk. Laat staan dat hij behoefte zou hebben aan een Wezen dat hem overstijgt, God. Dit is een hoogmoedige houding die een mens de pas afsnijdt om in God te geloven en Hem te aanbidden.

Als Jezus spreekt over een kind, dan bedoelt Hij niet mensen met de verstandelijke ontwikkeling van een kind, maar mensen met de houding van een kind. Een kind weet zich in

alles afhankelijk van zijn ouders. Een mens met de houding van een kind beseft dat hij afhankelijk is van anderen en uiteindelijk van God, aan Wie hij te danken heeft dat hij überhaupt bestaat. Zo'n mens met de houding van een kind kan van alle leeftijden zijn. Zo'n mens kan hoog of laag opgeleid zijn. Zo'n mens met de houding van een kind neemt zijn verantwoordelijkheid als mens, d.w.z. als beeld van God, maar erkent dat hij niet God Zelf is. Zo'n mens besluit om zich tegenover God met de houding van een kind op te stellen.

Aan de uitnodiging om ons met die houding van een kind bij Zijn gebed aan te sluiten voegt Hij de aansporing toe:

“Komt allen tot Mij die uitgeput zijt en onder lasten gebukt.”

Jezus nodigt ons uit in dit Evangelie om ons aan te sluiten bij Zijn aanbidding van de Eeuwige Vader. Als we dat doen, dan geeft Hij ons toegang tot Zijn innerlijk, Zijn hart, dat aan het kruis met een lans is doorboord. Het bewust samen met Jezus dragen van het juk dat we in ons leven tegenkomen is ook een vorm van God aanbidden. Dat deed de heilige van vandaag, Catharina van Siena, co-patroon van Europa, en dat deed al helemaal Maria de moeder van Jezus, van wie zeer veel is gevraagd.

Dat is ook bij de heilige Bernadette Soubirous gebeurd, tot wie Maria op 18 februari 1858, de dag van haar derde verschijning, zei:

“Ik beloof je niet in deze wereld gelukkig te maken, maar wel in de andere.”

Bernadette leed aan astma en stierf op 35-jarige leeftijd aan een zeer pijnlijke tuberculeuze ontsteking van de knie. Als we liefdevol biddend tot Jezus' hart weten door te dringen, dan dragen Hij en wij dat juk van Zijn liefde gezamenlijk. Hij draagt het dan voor ons. En dan is het geen juk dat verwondt:

“Neemt uw juk op uw schouders en leert van Mij: Ik ben zachtmoedig en nederig van hart.”

Dat is de weg naar de ware aanbidding van de Vader.

Het is zaak met beide handen de uitnodiging van Jezus aan te grijpen om ons aan te sluiten bij Zijn gebed in het besef dat we van God afhankelijk zijn. En daarbij Zijn juk op onze schouders te nemen en te omarmen. Want alleen door het in Christus en met Zijn houding aanbidden van de Eeuwige Vader vinden wij blijvende rust voor ons diepste innerlijk, onze ziel. Amen.